

Sygn. akt: I C 191/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2022r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	Sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2022 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. kwotę 10 159,80 zł (dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć złotych i osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.10.2020 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 191/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. pozwem wniesionym w dniu 08.02.2021 r. przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 19 286,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 października 2020 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania powód podniósł, iż w dniu 1 sierpnia 2020 r. doszło do kolizji, w wyniku której został uszkodzony należący do A. S. pojazd marki B. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony w Towarzystwie (...) pozwanego. W dniu 13 sierpnia 2020 r. A. S. zawarł z powodem umowę najmu, która trwała do dnia 10 września 2020 r. Powód dochodzi od pozwanego należności za czas trwania najmu pojazdu zastępczego od dnia 13 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r. Legitymację czynną powoda stanowi umowa cesji wierzytelności z dnia 15 września 2020 r. przenosząca uprawnienia do dochodzenia roszczeń przez powoda w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód wystawił fakturę VAT w dniu 15 września 2020 r. za najem pojazdu zastępczego na kwotę 19

286,40 zł brutto . Przez okres naprawy pojazdu uszkodzony był pozbawiony (nie ze swojej winy) możliwości korzystania z auta.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew uznał powództwo do kwoty 10 159,80 zł i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Pozwany przyznał, iż był odpowiedzialny za naprawienie szkody poniesionej przez A. S. w związku z kolizją pojazdów z dnia 1 sierpnia 2020 r. z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jej sprawcy. Z tego tytułu pozwany naprawił w części poniesione przez niego szkody poprzez zapłatę odszkodowania za zniszczone w wypadku auto oraz kwoty 1 488,30 zł na pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie rozpatrzył roszczeń powoda w przedmiocie pokrycia pozostałych kosztów najmu pojazdu zastępczego. Po weryfikacji zgromadzonych dokumentów pozwany wskazał, iż uznaje powództwo do kwoty 10 159,80 zł. Pozwany obliczając odszkodowanie na pokrycie kosztów najmu samochodu zastępczego zaakceptował 28 dniowy czas jego trwania przy stawce dobowej za najem w wysokości takiej, za jaką oferował uszkodzowanemu najem pojazdu za swoim pośrednictwem przy zgłoszeniu szkody tj. w wysokości 295 zł netto właściwej dla pojazdów segmentu (...). Pozwany podniósł, iż kwestionuje zasadność żądania pozwu co do wysokości stawki dobowej najmu. Stawka dobową została przez powoda zawyżona względem tej , jaką oferuje uszkodzowanemu najemowi przez sieć wypożyczalni aut, z którymi współpracuje. O ofercie tej uszkodzowany został przez pozwanego powiadomiony już przy zgłoszeniu szkody, a następnie pisemnie w informacji skierowanej do niego pocztą elektroniczną . Pozwany podniósł, iż nie zna powodów, dla których uszkodzowany kontynuował najem pojazdu zastępczego od powoda po powzięciu wiadomości o ofercie najmu pojazdu zastępczego w jednej z wypożyczalni współpracującej z (...) S.A. W sytuacji , gdyby opisane działania uszkodzowanego nie były podyktowane dostatecznie uzasadnionymi przyczynami stanowiłyby one przyczynienie się wprost do zwiększenia szkody. Uszkodzowany dysponując ofertą pozwanego i ofertą wypożyczalni powinien dokonać wyboru kierując się przesłankami ekonomicznymi, co odpowiadałoby potrzebom współdziałania uszkodzowanego z ubezpieczycielem w zakresie likwidacji szkody. Pozwany podniósł, iż w niniejszej sprawie istnieją wątpliwości co do posiadania przez powoda legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa. Przedmiotowa umowa nie zawiera informacji o podstawie przysporzenia ani o wysokości zbywanej wierzytelności . Zdaniem pozwanego nie jest ważna i jako taka nie skutkowała skutecznym przekazaniem na rzecz powoda wierzytelności objętej pozwem.

Sąd ustalił co następuje :

W dniu 1 sierpnia 2020 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej (...), będący własnością A. S. . Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego.

(dowód : zeznania świadka A. S. k. 317 -318, kopia dowodu rejestracyjnego k. 261 – akta szkody płyta CD dołączona do odpowiedzi na pozew k. 31, bezsporne)

W dniu 13 sierpnia 2020 r. A. S. zawarł z powodem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. umowę najmu samochodu M. (...) nr rej. (...) na okres od dnia 13 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r. Stawka za 1 dzień najmu trwającego powyżej 14 dni wynosiła 480 zł netto / 590,40 zł brutto. Uszkodzowany zapoznał się z cennikiem usług powoda. Został poinformowany, iż powód rozliczy koszty wynajmu pojazdu zastępczego z (...).

(dowód: zeznania świadka A. S. k.317 – 318 , umowa najmu samochodu z dnia 13.08.2020 r. k. 11 , cennik usług wraz z podpisem uszkodzowanego– k. 12)

A. S. w okresie od 13 sierpnia 2020 r. do 10 września 2020 r. potrzebował samochodu na co dzień. (...) uszkodzowanemu było potrzebne celem dojazdu do pracy, prowadzi działalność gospodarczą – zakład kamieniarski w odległości około 4-5 kilometrów od miejsca zamieszkania.

(dowód : zeznania świadka A. S. k. 317- 318)

W dniu 03.08.2020 r. poszkodowany A. S. telefonicznie zgłosił szkodę pozwanemu. Poszkodowany podał adres e-mail do kontaktu (...) Poszkodowany otrzymał od pozwanego pisemną informację dotyczącą zasad najmu pojazdu zastępczego oraz akceptowanej przez pozwanego stawki dobowej najmu auta zastępczego

(dowód: zeznania świadka A. S. k. 317-318 , pismo pozwanego k. 40v, pismo pozwanego z 04.08.2020 r. k. 50 , akta szkody płyta CD dołączona do odpowiedzi na pozew k. 31)

W dniu 10 września 2020 r. A. S. oddał samochód zastępczy wynajmowany u powoda. Szkada w pojeździe B. (...) o nr rej (...) była szkodą całkowitą.

(dowód : zeznania świadka A. S. k. 317-318 , bezsporne)

W dniu 15 września 2020 r. powód wystawił fakturę za najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego na kwotę 19 286,40 zł brutto przy stawce dobowej netto 560 zł . W dniu 15 września 2020 r. powód zawarł z A. S. umowę cesji wierzytelności przysługujących mu w stosunku do (...) S.A. z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku ze szkodą powstałą w dniu 01.08.2020 r. dotyczącą zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

(dowód: faktura – k. 14, cesja wierzytelności – k. 15)

W dniu 15 września 2020 r. powód zgłosił pozwanemu szkodę w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Pozwany nie wypłacił powodowi dotychczas żadnej kwoty tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Pozwany wypłacił kwotę 1 488,30 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego od innego podmiotu przed dniem 13.08.2020 r.

(dowód: wiadomość e-mail z dnia 15.09.2020 r. z załącznikami k. 212v- 217, pismo pozwanego z dnia 04.09.2020 r. - akta szkody – płyta CD dołączona do odpowiedzi na pozew k. 31, bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, w jakiej pozwany uznał powództwo.

Stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami bezsporny w zakresie zaistnienia szkody i jej okoliczności oraz podstaw odpowiedzialności pozwanego. Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody oraz zeznań świadka A. S., którym Sąd dał wiarę w znacznej części. Prawdziwość dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła też wątpliwości Sądu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, wskazać należy, że Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego co do nieważności umowy cesji zawartej pomiędzy poszkodowanym a powodem. W myśl art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast stosownie do § 2 przywołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności – cesja – jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel – cedent – przenosi na rzecz osoby trzeciej – cesjonariusza – ogół uprawnień przysługujących mu ze stosunku prawnego łączącego go z dłużnikiem (por. H. Ciepła, Komentarz do art. 509 k.c., w: J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, WKP 2018). Ustawodawca nie przewidział dla tej umowy szczególnej formy,

z zastrzeżeniem art. 511 k.c. Do przejścia wierzytelności dochodzi na mocy porozumienia cedenta i cesjonariusza, wobec czego data zawarcia umowy jest datą przejścia wierzytelności na nabywcę. Umowa przelewu wierzytelności ma charakter rozporządzający. Przelew bowiem powoduje wyjście wierzytelności z majątku zbywcy i jej wejście do majątku nabywcy. Wyraża to przepis art. 510 § 1, który wyraźnie stanowi o rozporządzającym skutku umowy (Ciszewski Jerzy (red.), Nazaruk Piotr (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, opubl. LEX/el. 2021).

Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26 maja 2015 r., VI ACa 1307/13). Dodatkowo zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.01.2020 r. I CSK 734/18 wskazał, że mimo, iż co do zasady przelew ma charakter kauzalny, umowa przelewu nie musi określać podstawy prawnej, a w wyroku z dnia 29.10.2021 r. w sprawie II CSKP/125/21 SN wskazał, że dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłej wynikającej z umowy ubezpieczenia, przy czym wymaga on dostatecznego oznaczenia tej wierzytelności, co może nastąpić przez określenie stosunku prawnego i tytułu jej powstania, wskazania dłużnika i wierzyciela, a także sprecyzowania czasu, w którym powinna powstać.

Mając na uwadze powyższe zauważyć należy, że nie zasługują na uznanie zarzuty pozwanego, jakoby zawarta pomiędzy powodem a poszkodowanym umowa cesji była nieważna, ponieważ przedmiotowa umowa nie zawiera informacji o podstawie przysporzenia ani o wysokości zbywanej wierzytelności, skoro możliwa jest cesja wierzytelności przyszłych, a zawarcie umowy cesji nie wymaga określenia jej podstawy prawnej. Sam pozwany raczej nie ma wątpliwości co do ważności umowy cesji skoro uznał powództwo w części.

W niniejszej sprawie bezsporna była zasadność najmu pojazdu zastępczego jak też uzasadniony czas wynajmu pojazdu zastępczego – pozwany uznał powództwo co do okresu trwania najmu pojazdu zastępczego u powoda określonego na 28 dni, natomiast zakwestionował dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego stosowaną przez powoda jako wygórowaną, podnosząc w tym zakresie, iż nieuzasadnione działania poszkodowanego związane z najmem pojazdu zastępczego u powoda doprowadziły do zwiększenia szkody.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. S. – poszkodowanego – w części - co do zaistnienia kolizji, odpowiedzialności pozwanego, wynajmu pojazdu zastępczego u powoda jak też przebiegu postępowania likwidacyjnego, w tym uznania szkody za całkowitą. Na wiarę zasługują też zeznania świadka, iż samochód był mu niezbędny do codziennego funkcjonowania, w tym dojazdów do pracy. W powyższym zakresie zeznania te dotyczą okoliczności bezspornych. Natomiast wątpliwości budzą zeznania świadka co do tego, iż nie znał stawek wynajmu pojazdu zastępczego u powoda jak też twierdzenia, iż nie otrzymał od pozwanego propozycji telefonicznie czy e-mailowo skorzystania z pojazdu zastępczego oferowanego przez (...). W tym zakresie zeznania te pozostają w rozbieżności z dokumentami przedłożonymi przez powoda oraz pozwanego. Mianowicie z cennika usług stanowiącego załącznik do umowy najmu z dnia 13.08.2020 (k. 12) przedłożonego wraz z pozwem wynika, iż poszkodowany zapoznał się z cennikiem przed zawarciem umowy najmu pojazdu zastępczego, co poświadczył własnoręcznym podpisem. Z cennika usług powoda wynika natomiast, iż stawka dobowa wynajmu pojazdu zastępczego segment E wynosiła 560 zł netto/ 688,80 zł brutto za dobę przy wynajmie pojazdu od 1 do 14 dni oraz 480 zł netto /590,40 zł brutto przy wynajmie powyżej 14 dni. Odnośnie drugiej okoliczności – informowania poszkodowanego przez pozwanego o zasadach wynajmu pojazdu zastępczego – z pism pozwanego kierowanych do poszkodowanego a znajdujących się w aktach szkody (k. 40 v, 50) wynika, iż poszkodowanemu w dniu 04.08.2020 r. przesłano pisemne informacje dotyczące zasad wynajmu pojazdu zastępczego w tym za pośrednictwem pozwanego oraz akceptowanych przez pozwanego dobowych stawek najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany nie zaprzeczył, iż taką informację otrzymał. Powyższe prowadzi do konkluzji, iż świadek faktycznie nie interesował się stawkami najmu pojazdu zastępczego u powoda – jak sam przyznał – będąc zapewniony przez powoda, iż ten rozliczy się z (...), nie był też zainteresowany współpracą z (...) co do zamiany pojazdu zastępczego na oferowany przez pozwanego.

Sporem objęta była wysokość kosztów wynajmu w zakresie zastosowanej przez powoda stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu powód nie wykazał rynkowości stawki najmu pojazdu zastępczego. W tym zakresie Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej M. W. (k. 325-328). Opinia ta w ocenie Sądu ostatecznie okazała się nieprzydatna do ustalenia rynkowości stawki zastosowanej przez powoda. Biegły bowiem dokonał analizy stawek za dobę wynajmu pojazdów zbliżonych do pojazdu uszkodzonego u przedsiębiorców świadczących takie usługi w O. i najbliższej okolicy jednak porównania dokonał przyjmując okres wynajmu do 3 dni i do 7 dni podczas, gdy w niniejszej sprawie wynajem trwał powyżej 14 dni. Stąd wnioski opinii biegłego, iż stawki najmu pobierane przez powoda mieszczą się w stawkach rynkowych występujących

na rynku lokalnym w 2020 r. - odnośnie najmu trwającego 28 dni jak w niniejszej sprawie - nie są możliwe do zweryfikowania .

Powyższe nie miało jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia – istotna w sprawie bowiem była postawa poszkodowanego, który bez uzasadnionej przyczyny nie skorzystał z propozycji wynajmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego , przyczyniając się w ten sposób do zwiększenia szkody.

Wskazać należy, iż w świetle aktualnych poglądów doktryny i orzecznictwa, nie ulega wątpliwości, iż odpowiedzialnością ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego są objęte celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Mając na uwadze zasadę pełnego odszkodowania, wynikającą z art. 361§2 k.c. oraz treść art. 363§1 k.c., miernikiem odszkodowania są ceny występujące na lokalnym rynku - od najniższej do najwyższej (por. m.in. uchwałę SN z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03, uchwałę SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Na poszkodowanym nie ciąży przy tym obowiązek poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej. Tylko w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela - na podstawie art. 354 k.c. - wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można wierzycielowi postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody poprzez wybranie oferty z cenami wyższymi niż obowiązujące na danym rynku lokalnym i zlecić stosowną weryfikację wysokości odszkodowania (vide - wyrok SN z 25.04.2002r., I CKN 1466/99).

Jednocześnie, jeżeli ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu – we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów – skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu) , zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia , a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu , koszty te – w zakresie nadwyżki – będą podlegały indemnizacji tylko wtedy , gdy wykaże szczególne racje , przemawiające za uznaniem , ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione” (vide - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017r., III CZP 20/17, OSNC 2018 nr 6, poz. 56).

W procesie naprawienia szkody , który jest relacją pomiędzy wierzycielem (poszkodowanym) i dłużnikiem (sprawca szkody albo osoba za niego odpowiadająca) , obowiązuje , jak w każdej relacji obligacyjnej , zasada, zgodnie z którą wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób zgodny z jego treścią i odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego , a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (art. 354§2 kc). Należy podkreślić, że współdziałanie wierzyciela z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania jest jego ustawowym obowiązkiem. Obowiązek ten ma przede wszystkim charakter „negatywny” (nieczynienie tego , co utrudniałoby dłużnikowi wykonanie zobowiązania). Można jednak oczekiwać od wierzyciela również działania pozytywnego , w szczególności wtedy, gdy wynika to z właściwości zobowiązania albo z umowy. W orzecznictwie wyrażono pogląd , że elementem obowiązku określonego w art. 354§2 kc jest powinność wierzyciela współdziałania z dłużnikiem w celu uniknięcia lub zmniejszenia rozmiarów szkody. Obowiązek współdziałania obejmuje także obowiązek lojalności wobec dłużnika, a więc powstrzymania się od wszystkiego , co byłoby przejawem naruszenia zasad uczciwości i słuszności w relacjach ukształtowanych w łączącym strony stosunku prawnym. Zasada lojalności oznacza przede wszystkim poszanowanie znanego wierzycielowi interesu dłużnika i takie jego (wierzyciela) postępowanie, aby nie narażać dłużnika na szkodę lub zbędne wydatki , które nie musiały być przez niego ponoszone dla właściwego wykonania zobowiązania („nakaz zaoszczędzenia dłużnikowi zbędnych wydatków”- por. wyrok SO w Olsztynie z dnia 14.03.2022 r. sygn. akt IX Ca 59/22).

Takiej współpracy po stronie poszkodowanego w niniejszej sprawie zabrakło .

Poszkodowany , jak wynika z jego zeznań , w ogóle nie był zainteresowany wysokością stawek najmu pojazdu zastępczego tak stosowanymi przez powoda jak i przez pozwanego. Poszkodowany będąc zapewniony przez powoda , iż koszty wynajmu pojazdu zastępczego rozliczy z ubezpieczycielem sprawcy szkody, zignorował przesyłane do niego przez pozwanego pisemne informacje dotyczące zasad wynajmu pojazdu zastępczego oraz wysokości stawki dobowej

wynajmu akceptowanej przez pozwanego. Poszkodowany miał możliwość dokonania analizy i porównania stawek dobowych wynajmu pojazdu stosowanych przez powoda i akceptowanych przez pozwanego i zachowania zgodnego z zasadą lojalności wynikającą z art. 354§2 kc, tak aby nie narażać pozwanego na zwiększone wydatki.

W konsekwencji Sąd uznał, iż powodowi należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres wynajmu tj. 28 dni wyłącznie w stawce akceptowanej przez pozwanego tj. w kwocie 295 zł netto (362,85 zł brutto) , co łącznie daje kwotę 10 159,80 zł i jest zgodne ze stanowiskiem pozwanego , który w tym zakresie uznał powództwo .

O odsetkach od zasądzonego roszczenia Sąd orzekł stosownie do żądania pozwu od dnia 16 października 2020 r. Żądanie to znajduje oparcie w art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, mając na uwadze , iż powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionej faktury za najem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego w wiadomości e-mail z dnia 15.09.2020 r. (k. 212v).

Natomiast w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako nieuzasadnione mając na względzie, iż pozwany w dniu 04.08.2020 r. przedstawił poszkodowanemu informację dotyczącą zasad wynajmu pojazdu zastępczego oraz wysokości akceptowanej przez pozwanego stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego, którą poszkodowany całkowicie zignorował. Wskazać przy tym należy, iż poszkodowany w związku ze szkodą z dnia 01.08.2020 r. wcześniej wynajmował pojazd zastępczy od innego podmiotu, stąd nie było żadnych racjonalnych przesłanek do nieskorzystania z propozycji pozwanego zorganizowania najmu pojazdu zastępczego od dnia 13.08.2020 r.

Dodatkowo wskazać należy, iż żądanie pozwu kwoty 19 286,40 zł było niezgodne z cennikiem usług stosowanym przez powoda i podpisanym przez poszkodowanego jako załącznik do umowy najmu z dnia 13.08.2020 r. Jak wynika bowiem z tego cennika przy wynajmie pojazdu przez okres powyżej 14 dni stawka dobowa wynajmu samochodu segmentu E stosowana przez powoda wynosiła 480 zł netto / 590,40 zł brutto . Przy takiej stawce powód mógł żądać zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego za okres 28 dni w łącznej kwocie 16 531,20 zł . Natomiast powód w fakturze z dnia 15.09.2020 r. (k. 14) zastosował stawkę dobową 560 zł netto /688,80 zł brutto , która w stosowanym przez niego cenniku usług była przewidziana dla wynajmu samochodu segmentu E w okresie od 1 do 14 dni .

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 kpc wzajemnie je znosząc mając na względzie , iż strony w porównywalnej części wygrały proces przy czym pozwany uznał powództwo do kwoty 10 159,80 zł już w odpowiedzi na pozew.

Wobec częściowego uznania powództwa Sąd stosownie do treści art. 333§1 pkt 2 kpc nadał wyrokowi w części zasądzającej powództwo uznane przez pozwanego rygor natychmiastowej wykonalności .

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...),

3. (...).

K., (...)